

názor rovnosti

PAVEL PEČÍNKA

Slunce a místo v houfu

Velkoměsto překypuje zvuky, barvami, chumly lidí, hned vedle souboru pitomosti a štěků. V tom pulzujícím mraveništi nelze vnímat všechno, něčemu si všímáme jen podvědomě, koutkem oka. Kdo se skoro pořád pohybuje mezi studenty či absolventy, v práci, tramvaji či na webu, přivykne určité módě, zájmům a slovníku téhle sorty. Skoro mu přijde, že celý svět je jenom tenhle proud. Červenec většinou takovým lidem s profesionální deformací vytře zrak. Na jedinou se změní mluva, vtipkování, témata i oblečení těch, které člověk potkává v tramvaji, v knihkupectvích či na ulicích. Studenti totiž sbalí kufry a v tom novém davu už grafoman-knihomol jaksi „není doma“.

Mění se i tvář kempů. Zde ovšem k sociální selekci přispívá nejen slunce, ale hlavně majetkové rozvrstvení české společnosti. Umakartové boudy a starší podnikové chatky, břehy rybníků a mírně páchnoucí záchody u lesa kousek od stanů – celé toto prostředí zabydlují v létě spíš fandové TV NOVA a pivních vtipů. Těžko říct, jestli je to lepší, či horší než pokec s některými účastníky zájezdu (či spíš leteckého záletu), při němž se ořezávkou plážovi boys and girls trumfují zážitky z egyptských pyramid či odstřelu antilop v Keni. Inu, než si grafoman-knihomol najde zas na podzim svoje místo v houfu, bude asi nutné ta vedra překlepat někde v šeru antikvariátu.

pavel.pecinka@denik.cz

nazory.brno@denik.cz

jak vidí hygienu v létě VĚRA JELÍNKOVÁ

Čistota půl zdraví, špína celé

Hodně lidí starší generace zná toto přísloví. Je pravdivější, než si myslíme. Jenže co říct obecně o mytí? Jsou mezi námi lidé, které bych měla před častým mytím spíše varovat, jsou naopak tací, které mám chuť strčit pod sprchu ještě dříve, než se s nimi setkám zblízka. Nadbytečným umýváním a opakovanou očistou těla v průběhu dne přicházejí lidé o přirozený ochranný film na kůži. Na takto oslabené kůži často „kvetou“ různé vyrážky, ekzémy a záněty. S pocitem špíny pak lidé „své“ ekzémy a vyrážky stále umývají a drhnou, bohužel nejen vodou, ale i mýdlem, a tím si kožní nemoci zhoršují.

Navíc pak musejí sáhnout hloub do kapes, protože účet za vodu narůstá. A nejen za vodu, i za energie, protože přepych mytí teplou vodou,

který ještě minulé generace neznaly, se dnes stal každodenní potřebou.

Pitné vody nejsou neekologické zásoby. Bohužel dnes vidíme, jak špatným rozhodnutím byla plošná likvidace studní, které kdysi měla každá když ne domácnost, tak alespoň náves. Tím, že pitnou vodou splachujeme, umýváme nejen sebe, ale i své plechové miláčky, pitnou vodou zaléváme kytky na oknech a za nimi, i své zahrady, a tak vlastně neustále plýtváme. Zcela nepochopitelným je rozhodnutí hygieny o nutnosti postřiků ulic pitnou vodou, nikoliv vodou z řeky. Toto řešení je ovšem velmi drahé i neekologické, proto se postřik ulic ani v parném a suchém létě prakticky nekoná a naše ulice jsou dál prašné. Tato prašnost ovšem notně, vedle hluku a působení dalších

komponent, zhoršuje kvalitu životního prostředí.

U nás se roční spotřeba vody na osobu pohybuje kolem sto litrů denně, Američan spotřebuje dokonce 2,5x více. Jsou ale země, kde není dostatek vody ani k pití. Nespavost v naší zemi trpíme spíše kvůli množství dluhů nežli nedostatku pitné vody. Jsou ale na naší modré planetě místa, kde denně na nedostatek vody a komplikace s tím spojené umírá takové množství lidí, že by utvořili město o velikosti Mladé Boleslavi.

Dodržovat hygienu v létě je důležitější než v zimě, protože se zejména v parném létě všichni víc potíme. Také se většinou víc pohybujeme a trávíme víc času venku, ať už cestováním, rekreováním, prací „na maltě“ nebo na zahrádce. Z vlastní zkušenosti vím, že nic tak člověku ne-

chutná po dvoutýdenním vandru po horách jako první sprcha po návratu. Nedílnou součástí „letní hygieny“ jsou i hydratační krémy a krémy s ochrannými faktory, pokrývají hlavu, dostatek tekutin. K tématu patří i veřejné záchodky, na jejichž nedostatek v Brně si právem stěžujeme. Přístupné a čisté veřejné sociální zařízení dokáže zpříjemnit cestu, stejně jako jeho absence je naopak ztíží a zne-příjemní.

Voda při cestování je vůbec otázkou číslo jedna. Jsou země, kde je pitná voda vzácností a země, kde se nedoporučuje pít cokoli jiného nežli vodu balenou a koupat se někde jinde než v oceánu. Pokud tam, pravda, právě nevytekla ropa.

Autorka je lékařka

vtip dne KARLA HOHLA

citát dne

„Nemocné tělo potřebuje lékaře, nemocná duše přítele.“

Menandros z Athén, starořecký filozof

Zde zveřejněné texty nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce (s výjimkou Názoru Rovnosti)

fejton JAROSLAVA ŠTĚPÁNÍKA

Možná že těch vrcholů bylo i víc

Do patnáctého ročníku festivalu Concentus Moraviae se vstupovalo Nebeskou branou. Slavnostní zahájení se konalo v chrámu klášterního areálu Porta coeli, a tak se muselo obejít bez defilé vlajek, s nimiž úvodem přicházejí starostové „trinácti“ festivalových měst. Každé místo má dnes svůj „erb“ i viditelnou snahu navázat na přerušené tradice, prezentovat se světu. Doba je barevná, kontrast s šedi a uniformitou dob minulých vidí každý. Na jedinečném moravském festivalu je to znát při každém koncertu.

Nápad uspořádat velký festival komorní hudby v historických sálech a prostranstvích zámků, hradů a kostelů jako by jen čekal, až ho někdo pozvedne. Tak se to jeví po realizaci. Jednoduché to nebylo, hlavně však, sám nápad nestačí. David Dittrich, ředitel festivalu, měl nosnou ideu, ale i odhodlání a vytrvalost. Tak se spojilo třináct

měst a byla to třináctka šťastná. Dávno je počet měst a městeček, aktivních účastníků festivalu, z kraje Jihomoravského a Vysočiny vyšší.

Poslední tóny Monteverdiho Mariánských nešpor dozněly, temná obloha chystá se k přídělu deště, který si nedává dne oddechu. Lidé si vyměňují dojmy z koncertu i z počasí, nějaký muž přede mnou sděluje jinému: „Proč u Tišnova? Jsme Předklášteří!“ hněvá se lokálně-patrioticky. Na své bývá člověk zvýšeně citlivý, z těsného vztahu k místu, kde člověk žije, však roste soundaléžnost s celkem širším.

Festivalový měsíc ubíhá jak život, mnozí litují, jak málo míst a koncertů stihli navštívit a již je tu závěrečný. Baroko dýchá nejen ze slavkovského zámku, dává o sobě znát každým detailem stylově prokomponovaného večera. Vivaldiho Čtvero ročních dob v provedení Gli In-cogniti s vynikající houslistkou,

vedoucí souboru Amandine Beyer, strhne navzdory horku, které opanovalo historický sál. Léto se prosadilo, na osvětleném nádvoří jako byste se ocitli coby hosté dávných dob u zámeckých pánů. Pozdně večerní nebe nad parkem rozžehne závěrečný ohňostroj, sladěný též s barokním slohem. Concentus Moraviae ročník patnáct končí, ať žije ročník šestnáctý!

Ten, který skončil, nesl název Baroko a džez s podtitulem Dobrodružství improvizace. Tě bylo možno užít si tentokrát v míře vrchovaté na zámku v Rájci-Jestřebí s Jagodzinskí triem. Hrál se Chopin, ale představte si jak! S improvizacemi, které braly dech. Kontrabas i bicí výborně, klavírista Andrej Jagodzinskí fenomenální. Nebylo třeba zvláštních pozorovacích schopností, aby člověk viděl, jak uchvátil posluchače. Tak, až se nějaký odvážlivec uprostřed virtuózního klavírního sóla rozhodl nadšeně za-

tleskat. Něco takového se na vážném koncertě, navíc v zámku, nedělá. Několik párů očí z publika na odvážlivce, který se dopustil něčeho na způsob svato-krádeže, vrhlo udivený, lehce pohoršený pohled. Za chvíli již do vynikajících sol vstupovali spontánním potleskem všichni. Na zámku v Rájci-Jestřebí došlo k jam session revoluci, kterou ani někdejší majitelé zámku Salmové nepamatují.

Ve stejný den se konalo velké slavnostní představení na jiném místě, kam mířili všichni oficiální a významní hosté. Skutečný vrchol vrchovatě naplňující téma letošního festivalu se však odehrál v Rájci. Ovšem, kdo ví, jiní se účastnili jiných koncertů. A tak těch festivalových vrcholů mohlo být víc, každý den od 29. května do 26. června nejmén jeden.

Concentus Moraviae ročník patnáct skončil, ať žije ročník šestnáctý!

Autor je publicista

forum čtenářů

Pomníky stále vyvolávají emoce

✓ Proč student lepil fotku Milady Horákové při výročí její popravy v roce 1950 na ruský pomník? No třeba si myslel, že tu Horákovou oběsil nějaký Rus při osvobození Prahy. Vysvětlíte tomu člověku, že Jiráskův most v Praze nestavěl Alois Jirásek a ani Karel IV. neběhal po Karlově mostě se zednickou lžící, když to stá- věli.

✓ Vražda bude vždy vraždou, na to se nesmí zapomínat. Komunisté vždy používali násilí a to se nikdy doufám nesmýje. Samozřejmě že lumpové nejsou jen mezi komunisty, ale i jinde, i ve Spojených státech amerických, a trestání by měli být bez výjimky všichni.

✓ Ten kluk měl dost rozumu na rozdíl od mnohých ostatních účastníků této webové diskuse.

Z diskuze na www.brnskydenik.cz